

Wet van
houdende berekening van
termijnen in verband met
de zaterdag, de zondag
en algemeen erkende
feestdagen (Algemene
termijnenwet)

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemeen

1. Het nieuwe Burgerlijk Wetboek en de daarmee verband houdende nieuwe burgerrechtelijke wetgeving gaan uit van de toepasselijkheid van een algemene regeling inzake de berekening van termijnen in verband met vrije dagen, inclusief de zaterdag; men denke aan de termijn van aangifte van een geboorte en aan de in het executie- en beslagrecht gestelde termijnen. In Nederland bestond deze regeling (de Algemene termijnenwet van 25 juli 1964, Stb. 314) reeds op de verschillende tijdstippen van inwerkingtreding van de nieuwe wetgeving. Hier te lande ontbreekt zij en de onderhavige wet beoogt hierin te voorzien.
2. De regeling is algemeen opgezet, maar de inwerkingtreding wordt vooralsnog beperkt tot de nieuwe burgerrechtelijke wetgeving (artikel 6 lid 3). Bij toekomstige nieuwe of vernieuwende wetgeving kan de werking worden uitgebreid (artikel 6 lid 4). Telkens zal dan wel moeten worden gezien of de Algemene termijnenwet wellicht op bepaalde termijnen niet van toepassing behoort te zijn. Vergelijk de Algemene slotbepalingen in het Burgerlijk Wetboek, het Wetboek van Koophandel, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Faillissementswet.

B. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1. In het eerste lid is de kern van de onderhavige regeling neergelegd: de verlenging tot een dag die geen vrije dag is. Wat het tweede lid betreft, zij opgemerkt dat de overgrote meerderheid der in wettelijke voorschriften omschreven termijnen werkt voor het toekomstige. Er zijn echter ook termijnen die naar de omschrijving of naar de aard van het geval dat zij op het oog hebben, uitgaan van een gebeurtenis die nog moet plaatsvinden en tot strekking hebben een tijdsverloop aan te geven dat aan die gebeurtenis moet voorafgaan. Het is duidelijk dat het geen zin heeft en zelfs verwarring kan wekken het eerste lid van het artikel op zulke termijnen toepasselijk te doen zijn.

Artikel 2. Hoewel dit artikel niet de maximale duur aangeeft van de termijnen waarop het betrekking heeft, vloeit uit de feitelijke constellatie voort dat het

praktisch alleen van betekenis is voor termijnen van minder dan zes dagen. Daarbij zal het op termijnen van vijf dagen slechts in een klein aantal gevallen toepassing vinden; men denke aan de Kerstdagen waaraan een weekend vooraf gaat of waar een weekend op aansluit. Op termijnen van vier dagen zal het artikel aanzienlijk frequenter toepassing vinden, met name bij termijnen rondom de feestdagen. Voor termijnen van drie dagen zal de bepaling van grote betekenis zijn, omdat het reeds tot verlenging leidt van zodanige termijnen waarin een weekend voorkomt. Voor termijnen van minder dan drie dagen geldt artikel 2 niet, artikel 1 echter wel, tenzij zij worden berekend door terugrekening. Wat betreft termijnen in uren, zie de uitsluiting in artikel 4.

Artikel 3. De opsomming van algemeen erkende feestdagen is ontleend aan het Besluit Vrije Dagen 1971 (G.B. 1971 no. 78), zoals ter zake van categorie onder 4° laatstelijk gewijzigd bij het staatsbesluit van 8 augustus 2007 (S.B. 2007 no. 98).

Artikel 4. Wat het bepaalde onder c betreft, zij erop gewezen dat het hier gaat om termijnen van vrijheidsbeneming, niet termijnen die slechts met vrijheidsbeneming verband houden, zoals termijnen van beroep ter zake van vrijheidsbeneming of termijnen waarbinnen de rechter moet beslissen.

Paramaribo, de

R.R. Venetiaan